

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 110.177 van 12 september 2002
in de zaak A. 83.145/XIV-3521.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat S. VAN EYCK,
 kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
 Belgiëlei 187

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

-

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Letse nationaliteit, op 25 maart 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 1999 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 16 juli 1996 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 februari 1999;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de beschikking van 13 december 2002 waarbij het verslag en het dossier worden neergelegd ter griffie;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gelet op de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 22 maart 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 mei 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN EYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 12 juli 1996 en zich vluchteling verklaart op 15 juli 1996; dat op 16 juli 1996 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 17 februari 1999 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt:

“A. Schending van Art. 63/3§1 Wet van 15 dec. 1980.

Aangezien het dringend beroep van verzoeker dateert van 19 juli 1996, wijl de beslissing a quo pas werd getroffen op 17 februari 1999; dat zulks manifest in strijd is met Art. 63/3§1 Vreemdelingenwet hetwelk de Commissaris-generaal maximaal een termijn van 30 dagen verleent om een eerste beslissing te nemen. Dat deze termijn meer dan 2,5 jaar werd overtroffen zonder de minste verantwoording in de bestreden beslissing.”;

2.1.2. Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hierop in zijn memorie van antwoord repliceert dat de termijn die in het kader van de asielprocedure werd vooropgesteld voor de afhandeling van een asielaanvraag geen vervalt termijn is, maar een termijn van orde, dat termijnen van orde niet zijn voorgeschreven op straffe van nietigheid;

2.1.3. Overwegende dat de minister van Binnenlandse Zaken in zijn memorie van antwoord stelt:

“ De tijd verlopen tussen het dringend beroep van verzoeker en de beslissing van de Commissaris-generaal heeft verzoeker niet benadeeld.

Hij heeft immers in die periode de mogelijkheid gehad aanvullende stukken en gegevens ter ondersteuning van zijn asielaanvraag te verzamelen.

De belangen van verzoeker werd niet geschaad.

Het middel dient te worden afgewezen bij gebrek aan belang van verzoeker.”;

3.1.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord doet gelden wat volgt:

“Het wordt niet betwist dat de termijn ex Art. 63/3§1 Vreemd. wet werd overschreden; aldus is er manifest schending van een formele wettekst. Uiteraard heeft betrokkene belang; zijn dringend beroep diende ‘wettelijk’ te worden behandeld. Bovendien werd in de ruime tijdspanne betrokkene de schijn gewekt dat hij hier regelmatig kon verblijven; de redelijke termijn is ruim overschreden”.

3.1.5. Overwegende dat de termijn van dertig dagen waarbinnen de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 63/3, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de vreemdelingenwet) in dringend beroep een uitspraak doet over de beroepen die worden ingediend op grond van artikel 63/2, § 1, van de vreemdelingenwet een termijn van orde is; dat de verzoekende partij bovendien niet aantoonde in welke mate het niet naleven van deze termijn van orde haar heeft geschaad; dat het middel niet kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing;

3.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat luidt als volgt :

“Bevoegdheidsoverschrijding; schending motiverings- en zorgvuldigheidsplicht. Aangezien de negatieve beoordeling van de Commissaris-generaal louter gesteund is op een weinig ernstige vergelijking tussen wat zou gezegd zijn op de Dienst Vreemdelingenzaken en wat uitgebreid, met stukken, werd gedemonstreerd op het Commissariaat-generaal; dat zulks meer nog in het licht van de ‘genomen tijd’ (zie supra A.) zelfs wraakroepend is!

Vooreerst weze opgemerkt dat op de Dienst Vreemdelingenzaken beide vrienden (na 4 dagen amper te hebben geslapen) op een abominabele wijze werden onthaald. Aan de hand van enkele standaardvragen dienden zij op een zo beknopt mogelijke wijze te antwoorden. Regelmatig werden zij onderbroken om ‘samen te vatten’ en details werden afgewimpeld voor “een latere procedure bij de Commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen”. Deze omstandigheid maken dat het niet ernstig is dat de oncontroleerbare gegevens en wijze van notitie op de Dienst Vreemdelingenzaken als enig zalmakend vergelijkingspunt worden aangewend en gehanteerd als doorslaggevend criterium bij de beoordeling in weerwil van de zeer coherente en gedetailleerde uitleg verschaft op het Commissariaat-generaal waar niet minder dan 3 uitgebreide interviews werden afgenomen, resp. op 7 augustus 1997, 4 november 1998 en 30 november 1998. De uitleg aldaar verschaft was zeer genuanceerd en zonder tegenstrijdigheden!

Verzoeker ontkent met klem dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken zijn relaas zou beperkt hebben tot 1996, doch op aandrang werd hem verzocht enkel de ‘problemen’ aan te halen die effectief met de bewuste ‘Jan’ slechts startten in 1996!

Verder betoogt verzoeker dat hij het incident van 4 april 1996 nooit beschouwd heeft als een arrestatie in de juridische zin, doch eerder als een politieel voorval dat hij in elk geval ook heeft aangehaald op de Dienst Vreemdelingenzaken Na het laatste concert op 21 juni 1996 zijn er effectief dreig telefoons geweest alvorens de politie met bewust ‘Jan’ een huiszoeking verrichtte. Tot slot, en zulks was voorwerp van uitgebreide discussie op het Commissariaat-generaal, het document van de administratieve politie van Riga, gedateerd op 23 mei 1996, werd wel degelijk reeds op 25 april 1996 door betwiste ‘Jan’ aan betrokkene gegeven en op 13 mei 1996 betaalde hij de boete. Het klopt dat na aandringen van de interviewster op 4 november 1998 betrokkene beaamde dat hij misschien chronologisch niet alles meer exact

herinnerde, doch dit was veeleer om niet verder te moeten ingaan op de eerder cynische wijze van ondervragen die al uren aan de gang was. Betrokkene heeft en had er toch geen enkel belang bij om de zaken eerder te compliceren behoudens wanneer hij effectief het reële wedervaren vertelde.

Tot slot weze opgemerkt dat bij de beoordeling men geen enkel spoor vindt van de onderscheiden interviews van resp. 7 augustus 1997 en 4 november 1998.”;

3.2.2. Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn memorie van antwoord hierop als volgt repliceert :

“(…)

In verband met de beweerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wenst verweerder op te werpen dat het hem oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tweemaal door de Commissaris-generaal werd geïnterviewd. Tijdens deze interviews, kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij (nieuwe en/of aanvullende) stukken neerleggen en liet hij zich bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die de Russische taal machtig is. Dat de bestreden beslissing zou voortvloeien uit een incorrecte feitenvinding of onzorgvuldig zou zijn voorbereid kan niet worden weerhouden.

Ook werd verzoekers dossier door verweerder gelijktijdig behandeld met de asielaanvraag van de heer V. V. (G/A 83.146/VII-18.033). Deze laatste heeft een gelijklopend asielrelaas en kwam samen met verzoeker naar België. Ook hieruit blijkt dat verweerders handelwijze geenszins een gebrek aan zorgvuldigheid zou vertonen.

In verband met de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991, wenst verweerder aan te stippen dat die motiveringsplicht tot doel heeft, ten opzichte van diegene die bij een bestuurshandeling betrokken is, hem een zodanig inzicht te verschaffen in die motieven van de handeling dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die behandeling te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de beslissing wel degelijk kent en bovendien in het middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Hierdoor is het doel van de uitdrukkelijk motivering in casu bereikt.

Omtrent de materiële motivering merkt verweerder op dat hij geoordeeld heeft, om de redenen die in de bestreden beslissing staan opgesomd, dat verzoekers asielaanvraag onontvankelijk is omv. het bedrieglijk karakter ervan. De Commissaris-generaal kwam tot dit besluit door verzoekers verklaringen gedaan voor het CGVS te vergelijken met deze die hij aflegde voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Verweerder wenst op te merken dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing gemaakte opmerking die de Commissaris-generaal hebben doen besluiten tot de onontvankelijkheid van verzoekers asielrelaas.

Verweerder kan niet verantwoordelijk worden gehouden voor de wijze waarop de interviews op de DVZ verlopen, maar leidt uit het verhoorverslag van verzoeker voor de DVZ (zie verhoorverslag DVZ , 16 juli 1996, pt. 33) geenszins af dat door de DVZ aan verzoeker zou gevraagd zijn het asielrelaas te beginnen in 1996. Uit het verhoorverslag valt duidelijk af te leiden dat verzoeker beweerde pas ‘rond 10 mei 1996’ niet op het aanbod te zijn ingegaan van een man die hen voorstelde te spioneren. (zie verhoorverslag DVZ, supra). Verzoekers verklaring dat hij de arrestatie op 04 april 1996 niet als een arrestatie in de juridische zin beschouwt, is weinig geloofwaardig, aangezien uit zijn verklaringen op het CGVS blijkt dat hij door politieagenten werd opgepakt en één nacht in het politiebureau werd opgesloten. Voor de DVZ (zie verhoorverslag DVZ, supra, 38 & 35) verklaarde hij daarentegen nooit te zijn veroordeeld, noch ooit te zijn opgesloten. Verweerder blijft eveneens bij zijn in de bestreden beslissing gemaakte opmerkingen over het document gedateerd op 23 mei 1996 dat hem zou zijn afgeleverd voor die datum nl. op 25 april 1996. Dat tijdens het interview voor het CGVS omtrent de chronologie van het betrokken document zou zijn aangedrongen is niet meer dan normaal, enerzijds gezien het belang van het document

in het kader van verzoekers asielaanvraag, anderzijds gezien de tegenstrijdige verklaringen die verzoeker omtrent het verkrijgen van dit document had afgelegd.”;

3.2.3. Overwegende dat de minister van Binnenlandse Zaken in zijn memorie van antwoord stelt:

“De wet van 29.7.91 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve akten bepaalt dat de administratieve akte een uitdrukkelijke motivering dient te bevatten en een samenhangend geheel dient te vormen waarbij de overwegingen worden weergegeven zowel in rechte als in feite die ten grondslag liggen aan de betrokken beslissing.

Door op omstandige wijze de argumenten weer te geven die deden besluiten het dringend beroep als ongegrond af te wijzen, heeft de Commissaris-generaal zijn beslissing naar behoren gemotiveerd.

De aangevochten beslissing bevat een duidelijke weergave van de opgegeven feiten om te besluiten dat zijn asielaanvraag bedrieglijk is, op grond van de volgende overweging:

- de in de beslissing aangegeven tegenstrijdigheden tussen de verklaringen afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken en deze afgelegd voor het Commissariaat-generaal;
- de tegenstrijdigheden tussen de gegevens vermeld op het door verzoeker voorgelegde document van een administratieve politieafdeling in Riga en zijn verklaringen omtrent dit document;
- de overige door verzoeker aangebrachte documenten kunnen de bovenvermelde vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen;
- t.a.v. V. V. (vriend van verzoeker) werd eveneens een bevestigende beslissing getroffen.

Terwijl verzoekende partij de door de Commissaris-generaal gedane vaststellingen geenszins weerlegt.

Naar aanleiding van het ingeleide beroep werd door de Commissaris-generaal het dossier ter griffie van de Raad van State neergelegd, alwaar de verhoorverslagen kunnen worden nagezien en blijkt dat de Commissaris-generaal geenszins op onredelijke wijze de door verzoekende partij afgelegde verklaringen heeft beoordeeld.”;

3.2.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord als volgt repliceert :

“De repliek in de memorie van de Belg. Staat is louter formalistisch en verwijst enkel naar de beslissing a quo die wordt bevestigd. Betrokkene blijft erbij dat de uitgebreide verhoren op het Commissariaat niet vergelijkbaar zijn met het zeer summier verhoor op de Dienst Vreemd. Zaken waarvan de notities niet door hem opgetekend zijn en a fortiori oncontroleerbaar.”;

3.2.5. Overwegende dat de verzoekende partij hier in haar laatste memorie niets wezenlijks aan toevoegt;

3.2.6. Overwegende dat, wat de aangevoerde beginselen betreft, op de commissaris-generaal de plicht rust om zijn beslissing te stoelen op een correcte feitenvinding; dat de commissaris-generaal tot de conclusie komt dat de asielaanvraag van de verzoekende partij bedrieglijk is, nadat hij heeft vastgesteld dat “de tegenstrijdigheden betrokkenes geloofwaardigheid volledig ondermijnen waardoor aan zijn vervolgingsverhaal

geen waarde meer kan worden gehecht”; dat de verzoekende partij hiertegen enerzijds aanvoert dat de bestreden beslissing gefundeerd is op een “ (...) weinig ernstige vergelijking (...)” tussen het verslag van de Dienst Vreemdelingen en het interview op het Commissariaat-generaal doordat zij tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken “regelmatig werd onderbroken om ‘samen te vatten’ en details werden afgewimpeld voor ‘een latere procedure bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen’”; dat zij stelt dat het om deze reden niet ernstig is dat het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt “(...)gehanteerd als doorslaggevend criterium bij de beoordeling(...)”; dat zij betreffende de interviews op het Commissariaat-generaal van oordeel is dat “de uitleg aldaar verschaft zeer genuanceerd was en zonder tegenstrijdigheden”; dat de verzoekende partij anderzijds de tegenstrijdigheden die door de Commissaris-generaal werden vastgesteld tracht te weerleggen; dat zij ontkent zich op de Dienst Vreemdelingenzaken in het relaas te hebben beperkt tot de gebeurtenissen van 1996; dat zij aanvoert het incident van 4 april 1996 te beschouwen als een politieel voorval eerder dan een arrestatie in de juridische zin en verklaart dit incident te hebben aangehaald op de Dienst Vreemdelingenzaken; dat zij stelt het document van de administratieve politie van Riga, daterende van 23 mei 1996, te hebben ontvangen op 25 april 1996 en de boete te hebben betaald op 13 mei 1996;

Overwegende dat uit het schriftelijk verslag van het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken niet kan worden afgeleid dat de verzoekende partij tijdens dit verhoor “regelmatig werd onderbroken om ‘samen te vatten’ en details werden afgewimpeld voor ‘een latere procedure bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen’”; dat verder uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij, na voorlezing van het verslag, haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft ondertekend zonder enige opmerkingen te formuleren en noch in haar beroepschrift in dringend beroep, noch tijdens de interviews op het Commissariaat-generaal dergelijke kritiek heeft geuit; dat de verzoekende partij deze kritiek niet voor het eerst voor de Raad van State kan opwerpen; dat de Commissaris-generaal zich dan ook bij het nemen van zijn beslissing rechtmatig mocht steunen op het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken; dat wat de tegenstrijdigheden betreft, uit het ondertekend verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat de verzoekende partij zich in haar asielrelaas beperkt tot de gebeurtenissen die plaatsvonden in 1996 terwijl zij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat deze gebeurtenissen zich voordeden in 1995; dat nergens kan worden afgeleid dat de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekende partij zou hebben gevraagd haar asielrelaas aan te vatten vanaf 1996; dat uit het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekende partij verklaarde nooit te zijn veroordeeld, noch te zijn opgesloten; dat het middel wat dit onderdeel betreft feitelijke grondslag mist; dat uit het administratief dossier blijkt dat de data die de verzoekende partij vermeldt in verband met het document van de administratieve politie van Riga niet overeenstemmen met de gegevens op het neergelegde document; dat derhalve de Commissaris-generaal redelijkerwijs kon twijfelen aan verzoekers verklaring en de neergelegde documenten; dat

de bestreden beslissing de aangehaalde beginselen niet schendt; dat het middel niet gegrond is en het beroep om die reden wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf september tweeduizend en twee, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

W. GEURTS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.